

DE VERBLIJFPLAATS

Wanneer was je nog eens
waar je eigenlijk bent ? -
wanneer spreek je eindelijk
de woorden die je alleen
inwendig maalt en kneedt ?

Wanneer kan je weg
waar je nu huist,
komt het afscheid
tijdig voor de grote beving ?

Dwars door je falen heen
het daglicht ongefilterd,
weerlicht dat niet wijkt,
tot achter in de spelonk.

Wanneer weet je weer
om wie het eigenlijk ging ? -
wanneer luister je
naar wat nooit zweeg ?

KORT BESTEK

Hier en nu
is wat is, niet meer
dan een knipoog.

Ginder alvast
het uitzaaien
van kwaadaardigheid.

Van overzee
het loeien
dat niemand hoort.

Landinwaarts
verzinken mensen
in drijfzand.

Eén man staat op,
vloekend bespringt men
zijn woorden.

Zodra men denkt
dat men denkt,
spreekt men net als de anderen.

Ik

Ik weet het
er gaan mateloze vergissingen
in de oppervlakte van het veld van eer.

Ik zie het
hoe een stad dreigend oprijst
in een beduusde nacht.

Ik voel het
er is geen leven in het haastige lijf
dat zich rept naakt en zonder inzicht.

Ik proef het
in een mond vol tegenspraak,
verzuurde mosterd leidt het gesprek.

Ik hoor het
hoe het nadert in de steegjes
alsof het einde is voorspeld.

Zo vind ik wat niemand wou
en wil ik wat een ander verafschuwt,
het verhalen van een mens in zijn holte.

VAN NATURE BEZETEN

Van nature bezeten,
inwendig bezet,
onophoudelijk uitgedaagd
door wat geen oppervlak verstoort.

Wat eerst komt, laatst vertrekt,
niet eens begroet,
begroeid met het mos
van het lange wachten.

Soms sneller
onbewust van gevaar
in het zicht van leeuwen,
poema's en tergend langzaam
het wurgen van de python.

Er is geen rust
in de oase die droogviel.
Wat zich verheft
uit zand en stof,
zal zich nog vaak vergissen.